

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 4 sierpnia 1951 r.

Nr A-67

TREŚĆ:

Poz.:	UCHWAŁA RADY MINISTRÓW	
879	Nr 505 z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie dopuszczalności przedłużenia pobierania dodatku przejściowego za rozłąkę i brak mieszkania dla członków prezydium i pracowników na stanowiskach kierowniczych Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Opolu	917
	ZARZĄDZENIA:	
880	Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 4 lipca 1951 r. w sprawie wynagrodzeń rzeczoznawców (biegłych) przy izbach rzemieślniczych oraz zrzeszeniach prywatnego przemysłu	917
881	Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 lipca 1951 r. w sprawie obowiązku zaopiarowania do skupu zużytej galanterii azbestowej i innych zużytych wyrobów z azbestu	918
882	Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 13 lipca 1951 r. zmieniające zarządzenie z dnia 1 marca 1951 r. w sprawie sezonowej premii za ciągłość i wydajność pracy pracowników, zatrudnionych przy pracach sezonowych	919
	INSTRUKCJE:	
883	Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie trybu postępowania przy wykorzystywaniu kwot przeznaczonych na współzawodnictwo, nagrody indywidualne oraz wynagrodzenia za prace zleczone i udział w komisjach w przedsiębiorstwach nie objętych działaniem ustawy o funduszu zakładowym	919
884	Ministra Finansów z dnia 19 lipca 1951 r. w sprawie wzorów sprawozdań przedsiębiorstw państwowych w przedmiocie rozliczeń z budżetem Państwa z tytułu środków obrotowych	920
	OBWIESZCZENIE	
885	Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie ogłoszenia statutu Instytutu Badań Literackich	931

879

UCHWAŁA Nr 505 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lipca 1951 r.

w sprawie dopuszczalności przedłużenia pobierania dodatku przejściowego za rozłąkę i brak mieszkania dla członków prezydium i pracowników na stanowiskach kierowniczych Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Opolu.

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) mając na uwadze szczególne warunki mieszkaniowe w Opolu Rada Ministrów uchwala:

§ 1. Przewidziany w uchwale Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1950 r. w sprawie dodatków przejściowych za rozłąkę i brak mieszkania dla członków prezydiów wojewódzkich rad narodowych i pracowników na stanowiskach kierowniczych Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych w: Koszalinie, Opolu i Zielonej Górze (Monitor Polski Nr A-129, poz. 1604) dodatek przejściowy może być w wyjątkowo uzasadnionych

przypadkach przyznany członkom prezydium i pracownikom na stanowiskach kierowniczych Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Opolu na okres dalszych trzech miesięcy ponad okres przewidziany w § 1 ust. 3 zdanie 1 powołanej uchwały z dnia 29 listopada 1950 r.

§ 2. Ilość dodatków, wypłacanych na podstawie § 1 niniejszej uchwały, nie może przekraczać połowy maksymalnej ilości ustalonej w § 2 ust. 2 powołanej w § 1 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1950 r.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

880

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 4 lipca 1951 r.

w sprawie wynagrodzeń rzeczoznawców (biegłych) przy izbach rzemieślniczych oraz zrzeszeniach prywatnego przemysłu.

W celu ustalenia jednolitych stawek wynagrodzeń rzeczoznawców wpisanych na listy rzeczoznawców przy izbach rzemieślniczych oraz zrzeszeniach prywatnego przemysłu za czynności wykonywane na zlecenie władz, urzędów, instytucji państwowych oraz jednostek gospodarki społecznej na podstawie § 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Pla-

nowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy zlecaniu wydania opinii rzeczoznawcom (biegłym), wpisanym na listę rzeczoznawców przy izbach rzemieślniczych oraz zrzeszeniach prywatnego przemysłu, władze, urzędy i instytucje państwowe oraz jednostki

gospodarki uspołecznionej ustalać będą wynagrodzenia tych rzeczoznawców według zasad wyrażonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Wynagrodzenie powinno być ustalane w stosunku do ilości czasu zużytego na wykonanie czynności. W przypadkach, gdy praca rzeczoznawcy jest wyjątkowo trudna, wymaga współdziałania sił naukowych, zastosowania odpowiednich urządzeń technicznych itp., przewidziane w niniejszym zarządzeniu (§ 3) stawki godzinowe mogą ulec zwwyżce w granicach do 25% ich wysokości, jednakże tylko za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej zlecniodawcy.

§ 3. Ustala się następujące kategorie czynności zleconych rzeczoznawcy:

- 1) kategoria I, do której zalicza się czynności polegające tylko na sprawdzeniu w drodze oględzin jakości, wartości lub stanu obiektu, znajdującego się w miejscu zamieszkania rzeczoznawców;
- 2) kategoria II, do której zalicza się czynności wymagające przy obliczaniu wartości sprawdzenia całokształtu kalkulacji lub przy ocenie jakości — prac i badań dodatkowych oraz czynności wymienione w pkt 1, o ile są związane z wyjazdem poza miejsce zamieszkania rzeczoznawców;
- 3) kategoria III, do której zalicza się czynności wymagające zbadania większych lub bardziej skomplikowanych obiektów wraz ze szczegółowym uzasadnieniem opinii złożonym na piśmie.

§ 4. 1. Wynagrodzenie wynosi:

- 1) za czynności objęte kat. I — zł 8 za godzinę,
- 2) „ „ „ „ II — „ 10 „ „
- 3) „ „ „ „ III — „ 10 „ „

2. Wysokość wynagrodzenia ustalona zostaje w granicach określonych w ust. 1 w drodze umowy między zlecniodawcą a rzeczoznawcą.

§ 5. 1. Czas zużyty przez rzeczoznawcę ustala zlecniodawca na podstawie faktycznie przez rzeczoznawcę przepracowanej liczby godzin, przy czym w umowie powinien być określony sposób kontroli zużytego przez rzeczoznawcę czasu.

2. W przypadkach czynności typowych, co do których istnieje możliwość określenia z góry potrzebnego na ich wykonanie czasu, wynagrodzenie rzeczoznawcy powinno być określone w umowie w formie ryczałtu.

§ 6. W przypadku konieczności przyjazdu na miejsce dla dokonania oględzin w miejscu zamieszkania rzecz-

znawcy dolicza się koszty przejazdu, a czas oblicza się od wyjścia z domu do czasu powrotu.

§ 7. W przypadkach dokonywania czynności rzeczoznawcy poza miejscem jego stałego zamieszkania wynagrodzenie za zużyty czas pracy nie może obejmować więcej niż 12 godzin pracy na dobę.

§ 8. Za czas pobytu w podróży zlecniodawca przyzna rzeczoznawcy diety i zwrot kosztów przejazdu w wysokości ustalonej dla pracowników państwowych zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 279), przy czym zwrot kosztów przejazdu przysługuje rzeczoznawcom w tej samej wysokości, co pracownikom państwowym wymienionym w § 25 ust. 1 wymienionego rozporządzenia.

§ 9. 1. Jeśli praca rzeczoznawcy odbywa się w warunkach niebezpiecznych dla życia lub zdrowia (praca na dużej wysokości, pod ziemią, przy instalacjach wysokiego napięcia, w suchym doku itp.) — zlecniodawca ma obowiązek ubezpieczyć rzeczoznawcę od nieszczęśliwych wypadków na swój koszt w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (PZUW).

2. Ubezpieczenie będzie dokonywane na warunkach stosowanych przez PZUW z uwzględnieniem szczególnych warunków ubezpieczeń majątkowych i osobowych dla jednostek gospodarki uspołecznionej, ustalonych przez Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów (zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów Nr 217 z dnia 7 czerwca 1951 r.).

§ 10. Zarządzenie niniejsze nie stosuje się do wynagrodzeń rzeczoznawców powoływanych przez władze, urzędy i instytucje państwowe na podstawie przepisów szczególnych, ustalających odmiennie tryb wynagradzania rzeczoznawców.

§ 11. Tracą moc taryfy wynagrodzeń rzeczoznawców izb rzemieślniczych oraz b. izb przemysłowo-handlowych w odniesieniu do czynności wykonywanych przez rzeczoznawców na zlecenie władz, urzędów, instytucji państwowych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

881

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 lipca 1951 r.

w sprawie obowiązku zaopiarowania do skupu zużytej galanterii azbestowej i innych zużytych wyrobów z azbestu.

Na podstawie § 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) w celu zapewnienia pełnego wykorzystania rezerw materiałowych azbestu zarządza się, co następuje:

§ 1. Właściwi ministrowie zarządzają, aby podległe im jednostki zaopiarowały do skupu Zjednoczeniu Przemysłu Artykułów i Tkanin Technicznych z siedzibą w Łodzi zużyta konfekcję azbestową, zużyte tkaniny i wyroby azbestowe po cenach ustalonych w trybie obowiązujących przepisów.

§ 2. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego poleci

Zjednoczeniu Przemysłu Artykułów i Tkanin Technicznych, aby sprzedając nową konfekcję azbestową lub inne wyroby azbestowe żądało od nabywców złożenia zobowiązania zaopiarowania do skupu zużytych wyrobów azbestowych w ilości 60% wyrobów nabywanych.

§ 3. Minister Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządzi, aby zużyte wyroby azbestowe wykorzystywane były do produkcji tkanin, płyt, mączki azbestowej itp.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr